

До пладне валѣ едъръ, пухкавъ снѣгъ. Сетне сякашъ невидима ржка разкъса чернитѣ облаци по небето, и голѣмото залѣзваще слънце обагри съ червенитѣ си лъчи заснѣжената снага на Балкана.

Единъ младъ мъжъ, облѣченъ въ спретнати селски дрехи, съ кжсо кожухче и голѣмъ рунтавъ калпакъ, газѣше снѣга по пѣтя отъ Сливенъ за Котелъ. Той вървѣше бързо, навремени се озѣрташе, като че ли следѣше да не е преследванъ. Силно свититѣ му устни показваха решителностъ, а по мрачния му погледъ личеше, че е трѣгналъ да пѣтува по това време не отъ добро.

— Ако стигна до Ичеренскитѣ кошари преди да се стъмни, добре ще бжде. А пъкъ ако замръкна, каквото Господъ е рекълъ!...

Тѣй мислѣше пѣтникътъ и разширяваше крачкитѣ си. Остриятъ студентъ вѣтъръ щипѣше лицето му и заледеяваше дѣха му по повдигнатата яка на кожуха. Сѣнцитѣ на

планинскитѣ върхове се удѣлжаваха. Червенитѣ отблѣсъци отъ слънцето постепенно потъмняваха и ставаха морави. Малкиятъ зиментъ си отиваше.

— Ами ако ме нападнатъ вълци, — помисли си младиятъ мъжъ и, вмѣсто да се стресне, тѣжно се усмихна. Той попипа въ пояса си голѣмия пишовъ съ сребърна дръжка. — Като е той при мене, нѣма защо да се боя отъ вълцитѣ. Виждъ, отъ другитѣ вълци по ме е страхъ. На тѣхъ самъ човѣкъ съ десетъ пишова да имъ излѣзе, не може нищо да имъ направи.

Мръкваше. Нощта като черно крило покри планината. Вѣтърътъ усили пѣсенята си и още по-остро зави въ кухинитѣ на скалитѣ.

Изведнѣжъ до слуха на пѣтника достигна нѣкакъвъ сподавенъ тѣженъ викъ за помощъ. Кой можеше да иска помощъ тукъ, срѣдъ бѣлата пуста планина?